

lig udført er den at give Oplagsbevisets Besidder med Hensyn til de oplagte Varer Connossementsret. Det vil derfor ogsaa sees, at Udvalget i det Forslag, det har stillet, har søgt at sammendrage Hovedsætningen i selve § 1, og navnlig har taget den første Deel af Udkastets § 6 ud af denne og sat den i Forbindelse med § 1, saaledes at det kan staae aldeles klart, at der paa den ene Side ikke kan finde en frivillig Disposition over Varerne Sted fra Oplæggerens Side uden igjennem Documentet, og at paa den anden Side ingen retlig Forsøgning kan foregaae imod ham eller hans oplagte Eiendom uden igjennem Documentet, og at det saaledes er dette alene, der, om jeg saa maa sige, raader over Varernes Stæbne. Ved at stille Sagen saa skarpt og bestemt, troer Udvalget ogsaa at have opnaaet det Gode, at man ikke behøver at frygte for at være kommen i Collision med Landets almindelige Regler for Omsætning, Lovgivningens almindelige Bestemmelser for, hvorledes Eiendom og Pant skal stiftes. Det vil derved vistnok blive ganske klart, at det er en særlig Ret, der gives Oplaget, at det er en Forret, som ikke kan hjemles et Oplagshus, der maatte blive anlagt her i Kjøbenhavn eller andre Steder, uden at dertil var opnaaet Bevilling i Henshold til § 1. Allerede af den Udtalelse, der findes i Lovudkastets § 4, er det klart nok, at dette har villet, at Besidderen af et saadant Beviis skulde betragtes som stillet lige med Besidderen af et sædvanligt Gjældsbevis; af § 5 fremgaaer det endvidere, at dette nye Gjældsbeviis, om jeg saa maa kalde det, kan endosses i blanco, om det end efter Indholdet af § 3 ikke kan udføres som et Ordre-Document. Vi have derfor anseet det for rigtigst ved en Tilføining til § 5 at udtale, at, naar Documentet ved Endossement in blanco er blevet til et Ordre-Document, staaer det i Et og Alt under vor Lovgivnings sædvanlige Regler for Gjældsbreve, lydende paa Ihændehaveren.

Hvad jeg har anført, ere de væsentligste Forandringer, som foreligge i Betænkningen for det høie Thing. Den anden Klasse af Endringsforslag, som Udvalget har stillet, gaaer, om jeg sagde, ud paa at indbringe de nye

Oplagshuse yderligere Begunstigelser, og dette gjælder da navnlig om de nye Paragrapher 9 og 10. Det vil allerede af Lovudkastets Motiver være de Herrer bekendt, at man ved den første Udarbejdelse af samme havde paatænkt at skabe særegne Regler for Mortificationen af bortkomne Oplagsbeviser, men at Sagen mødte nogen Vanskelighed, og at man derfor meente at kunne lade det have sit Forblivende ved vor Lovgivnings sædvanlige Regler for Mortification, ogsaa for Oplagsbevisernes Vedkommende. Dette gik unimidlertid paa ingen Maade an, og det af den simple Grund, at vor Lovgivning ikke giver nogen almindelig Regel for Mortification, men at der kun i Forordningen af 7de Februar 1823 gives Regler om Mortification af egentlige Gjældsbreve, og, skjøndt § 4 i Lovudkastet nu unægteligt stiller Oplagsbeviser ind under Grundfætningerne for Gjældsbeviser, gjør denne Omstændighed dog ikke Oplagsbeviserne til Gjældsbreve, og navnlig ikke til saadanne, som den nævnte Forordning omtaler. Det er derfor forekommet Udvalget absolut nødvendigt at give særegne Regler for Mortificationen af disse nye Documenter. Udførelsen deraf foreligger for de ærede Herrer i Forslaget til en ny § 9, og jeg skal med Hensyn til den her blot bemærke, at Udvalget har troet at kunne forlade ogsaa den sædvanlige Omgang med Hensyn til Mortifications Erhvervelse og at kunne bestemme, at det ikke skulde være nødvendigt først at erhverve en Regjeringsbevilling og dernæst gjennem en Domstols Forhandling at opnaae den endelige Mortification; vi have troet, at det i et Handelsforhold som det foreliggende maatte gjælde Hurtighed og Sikkerhed, og at man vilde kunne opnaae det Samme som ellers ved Bevilling, ved at lade Paagjældende henvende sig til Dommeren paa det Sted, hvor Oplagshuset er anlagt, erhverve et foreløbigt Decret af ham, hvorefter Mortificationsstæbningens Udtagelse bliver tilladt, og saa lade Mortificationsagen gaae sin Gang for hans Tribunal. Da der er Spørgsmaal om Documenter, der deelviis kunne lyde paa Ihændehaveren, og da det overhovedet kan være vanskeligt nok at oplyse Eiendomsadkomsten for Dommeren, har man anseet det for rigtigst, at den, der søger en saa-